Mu järel nüid jooksis nutter pruut
Ja tahtis anda wiimist suud. –
Wiis aastat ära olin ma
Siis saatsin kirjad tagasi:
Kas oled alles pruudike?! —
Siis kätt me lahkest andsime
Ja magust önne maitsime. —

Neki wiimast laulu-riirmet epole mitte Eesti loomulised.

Kõrgeste auustatud härra J.H.!

Tänan wäga märkuste eest! Sarnast ei tahaks ma elmarki pölata. Ise äranis weel öppetatud inimeste poolt. Need just ongi, mis inimest jõrgmises „Mõistatuses" edasi awitawad.

Sõbrus: Auustates: Priwaatkoolm.
Kadedus: Ühendus: J. Karus.
Kius: Truudus:
Kurjus: Armastus:
Halbdus: Auutundmus:
Oelus: Usaldus:
Hukatus: Tutwus:
Lõpetuses: Loodusas:
Igadus:
Elu-saatus:

Auustatud härra J.H.!

Et agg kannud ja elu annud, on minul wõimalik weel kord, Teite sowitust usaltki, toimetada olnud.

Palun siis ka jõrgmisest saadetusest seda tarwitada, mis kõlbuline on ja weel saadetud ei ole! —

Ehk wõiksite ka seda teatada, kui kaua Teie üleüldist wanawera wartuwõtma saate.

Et tuntud tööde läbi ükstõisele weidi tuttawad oleme, julgun ma enese möödanikust Teitele ka pisut pajatada:

Minust tagasi neljandamas pölwes kautasiwad minu esiwanemad enese „pärisrkohalise" eluõiguse, wägiwaldse soldatiks saatmise ja talukoha praeguse Sürgawere mõisa järel wõtmise läbi.

Aastal 1862 wiis minu isa Juhan Karus enese rewisioni Sürgawerest Karulasse. (Mus: Wõidumaa.) Seal elas ta sulasena 10 aastal; kust ta siis, kui elamise wõim päriskoha omaniku läbi täitsa kinni pressitud oli, aastal 1872 Wiljandi linna elama asus, kui ta 1887mal aastal ära surri.